

Una mica d'humor

E S C L A T S P R I M A V E R A L S (Coses que m'han passat)

Ha esclatat la primavera. Tot ha brotat... Els prats, els boscos, les arbredes... Tot té aquella verdor i aquella alegria pròpies de l'estació. Canten els ocells, sospiren els poetes, dringuen les fonts, peten els torrents, i les flors amb els seus perfums aixamplen els pulmons.

Tot viu, tot ha florit, fins el meu clatell ha participat d'aquesta alenada de vida que ens regira les sangs... Sí senyors! Un floronco com una casa de pagès ha tingut l'humorada d'amargar-me l'existència uns quants dies. I és que un floronco és un floronco i això és prou per a formar-se una idea d'aquesta pesta, que comença amb un granet insignificant i acaba essent més gros que el mateix clatell.

Qui no ha tingut un floronco?. És una vertadera calamitat! Us fiqueu al llit i cada vegada que us gireu us toca gemegar com si tinguessiu el cos ple de nafres. Aneu pel carrer portant el coll tort, encarcerats, no podent tombar el cap sense tombar tot el cos, el mateix que ninots de molles.

I després, quan ha arribat a la seva maduresa, ve el cop de llanceta i les apretades, despietades, d'algun familiar, que per buidar aquell magatzem de podridura us fa aixecar el crit al cel.

I això és terrible! Jo, admeto i fins trobo la cosa més natural del món, que la primavera esclati amb tota la seva plenitud, però fillets! almenys que deixi el meu clatell en santa pau!

Ara digueu: ¿Amb quin delit haig de cantar les excel·lències del temps primaveral, si de bona arribada ja m'ha fet veure les estrelles? ¿Puc engrescar-me gaire amb la seva poesia?

Certament que no! Després de passar dies i dies passejant un floronco, gemegant d'ací a allà, com un ànima en pena, n'hi per tirar-ho tot a rodar!

He agafat odi a la primavera... Per a mi ja no és aquella fada encisera, que amb la seva vareta màgica, desperta la terra del són hivernal i catifa els prats de verdor exuberant i bada les flors i porta els ocells i arrenca de totes les coses un crit de vida, que bressa els cors amb un oreig benefactor. Això és la primavera dels poetes, dels somnia-truites, dels il·lusos, que encara que engrapin una espina, estrenyen fort, com si dintre la mà hi tinguessin un troç de núvol!

Avui per a mi la primavera és una altra cosa. Li reconec totes les gràcies que pugui tenir, però la trobo irresistible! Jo voldria unir-me als seus admiradors i fer-li un himne, xuclar la seva poesia, cantar les seves virtuts, però no puc! Me l'ha fet massa grossa i haig d'odiar-la!

I ara, exposat el cas, no crec que ningú trobi estrany que, avui, quan justament tinc el floronco en plena efervescència, m'hagi esbravat protestant del procedir indigne d'aquets esclats primaverals.

Diuen que "amor con amor se paga" i per això li torno la bufetada!

RAMON FERRER I MONTPLET